

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: J. K.**, bytem Dr. R. 2, D., zastoupený Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2013, č. j. JMK 57983/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 19. 7. 2013, č. j. 57983/2013, a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, stavebního úřadu, ze dne 29. 4. 2013 č. j. MV 21219/2013, tak, že výrokovou část bodu č. 1 začínající slovem „Nevydává“ a končící slovem „nepovoluje“ nahradil textem „Žádost o dodatečné povolení stavby – demontovatelné zařízení pro odchov skotu Vyškov, Dědice – na pozemcích parc. č. 271/1, 278/1, a 278/3 k.ú. Dědice u Vyškova se podle § 129 odst. 2, 3 a § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve spojení s § 111 stavebního zákona a § 67 odst. 1 správního řádu zamítá“.

Žalovaný se nicméně ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že územní plán města Vyškova, schválený 26. 6. 1997 pod číslem XIII. MZ/501-08, umožňuje na předmětných pozemcích pouze zemědělské stavby pro samozásobitelské hospodaření, což žalobcovo zařízení pro chov skotu není.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení stavebního zákona. Dotčená stavba je podle jeho názoru v souladu s územním plánem města Vyškova. Stavba se nachází dle územního plánu ve smíšené venkovské zóně, konkrétně v zóně s tzv. bydlením smíšeným, kde je dovoleno samozásobitelské hospodaření. Pozemky, na kterých se dotčená stavba nachází, bezprostředně přiléhají k domu žalobce a jsou v současné době vedeny jako orná půda. V ohradě žalobce chová jednoho koně a osm krav. Přestože na chov hospodářských zvířat pobíral dotace, nejedná se o zemědělské podnikání v masivním rozsahu, ale spíše o zájmový chov a domácí hospodaření. Žalobce tvrdil, že se jednalo o stavbu pro zemědělství, kterou lze dle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit i v nezastavěném území. Žalobce dále poukázal na to, že při širším výkladu lze dotčenou stavbu považovat za oplocení pozemků žalobce. Jedná se o stavbu z lešenářských trubek, kterou je možno charakterizovat jako stavbu dočasnou nebo „pseudodočasnou“. Žalobce je přesvědčen, že měl právo realizovat své vlastnické právo a své pozemky dotčenou stavbou oplotit do doby, než se rozhodne na pozemcích stavět.

Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zvažoval zásah do vlastnických práv a újmu na majetku na straně jedné a naplnění souladu s územním plánem na straně druhé. Žalovaný zdůraznil, že se v daném případě jednalo o stavbu realizovanou bez

povolení dle stavebního zákona. Předmětná stavba podle žalovaného není stavbou pro samozásobitelské hospodaření a není tak v souladu s územním plánem. Povoláním stavby by došlo v dané lokalitě ke změně architektonické i urbanistické a také k dopadu do pohody bydlení, životního prostředí atd. např. výskytem souvisejícího hmyzu. Žalovaný také nesouhlasil s tvrzením žalobce, že demontovatelnost stavby znamená, že se jedná o stavbu dočasnou z pohledu stavebního zákona. Navíc žalobce požádal o dodatečné povolení stavby jako stavby trvalé.

Žalovaný žalobu navrhoval zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.a)

Žalobce předně namítá, že je rozhodnutí nezákonné. Předmětná stavba totiž není v rozporu s územním plánem.

Ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) téhož zákona – tj. stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona; ohledání na místě je povinné.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) téhož zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Územně plánovací dokumentací je mj. i územní plán (§ 2 odst. 1 písm. n/ stavebního zákona).

Pozemky, na nichž dotčená stavba stojí, se nacházejí v k. ú. Dědice u Vyškova. Toto území je zahrnuto v Územním plánu sídelního útvaru Vyškov, který byl schválen městským zastupitelstvem dne 26. 6. 1997 usnesením č. XIII.MZ/501-08 (dále jen „územní plán pro město Vyškov“). Územní plán pro město Vyškov vymezil pro pozemky, na nichž stojí dotčená stavba, funkční využití plochy jako „bydlení“ a dále stanovil, že „obytné území zahrnuje činnosti, děje a zařízení související bezprostředně s bydlením“. Ve směrné části územního plánu pro město Vyškov je dále stanoven funkční typ označený „Bz“. K tomuto funkčnímu typu územní plán uvádí „Bz –bydlení smíšené – venkovského charakteru s velkými užitkovými zahradami, případně zemědělským samozásobitelským hospodařením bez negativního dopadu na obytné prostředí“. Stejným způsobem je funkční typ vymezen v příloze A – „Závazné regulativy územního rozvoje“ k obecně závazné vyhlášce č. 4/2004 „O závazných částech územního plánu sídelního útvaru Vyškov a jeho změnách“. V této příloze je v části 4.2. Plochy bydlení uvedeno: „Přípustné a obvyklé jsou plochy pro bydlení, veřejnou i soukromou zeleň, nezbytné parkovací a odstavné plochy a technické vybavení, integrované zařízení bydlení s občanským vybavením, sídla firem včetně nerušících provozoven, které nepřesahují rámec a význam daného území – maloobchod do 200 m² prodejní plochy, zařízení sociální péče, stravovací zařízení, menší ubytovací zařízení, církevní a správní zařízení. Podmíněně přípustné jsou činnosti a zařízení místní správy, výrobních a nevýrobních služeb a zařízení, nenarušující životní prostředí a obytnou pohodu. Nepřípustné jsou veškeré činnosti, děje a zařízení, které svou zátěží narušují prostředí nebo takové důsledky vyvolávají druhotně, včetně činností a zařízení chovatelských a pěstitelských, které jednotlivě nebo v souhrnu překračují stupeň zátěže pro zónu bydlení.“

Žadatel o dodatečné stavební povolení tak musí předložit totožné podklady jako k žádosti o stavební povolení a musí prokázat, že stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací (v daném případě s územním plánem pro město Vyškov). Z tohoto územního plánu pak vyplývá, že na pozemcích, kde se nachází dotčená stavba, může být umístěna pouze stavba, jejímž účelovým určením bude bydlení popř. stavby související bezprostředně s bydlením a že na takových pozemcích je dovoleno zřizování velkých užitkových zahrad a samozásobitelské hospodaření a s tím spojené umístění drobných staveb.

Je zřejmé, že v případě dotčené stavby (demontovatelného zařízení pro odchov skotu) není účelovým určením bydlení ani se nejedná o užitkovou zahradu.

Sporným v daném případě je, zda lze účel a činnosti, pro které byla dotčená stavba zřízena, subsumovat pod pojem „samozásobitelské hospodaření“. Pojem samozásobitelské hospodaření není v žádném právním předpisu definován. Z povahy věci však půjde o takové hospodaření, jehož účelem bude přinášení výnosů pouze tomu, kdo hospodář. Bude se tedy jednat zásadně o hospodaření pouze pro jeho vlastní potřebu, popř. pro potřebu jeho rodiny. Žalobce neprokázal a ostatně ani netvrdil, že se v daném případě jedná o chov pouze pro vlastní potřebu či potřebu jeho rodiny. Naopak tvrzení žalobce, že přestože pobíral na chov hospodářských zvířat dotace, nejedná se o zemědělské podnikání ve velkém rozsahu, nasvědčuje spíše tomu, že žalobce skot chová za účelem zisku, tedy v rámci podnikání. K tomu soud dodává, že zpravidla není možné podnikatelský resp. „nesamozásobitelský“ záměr hospodaření dovozovat pouze z počtu chovaných zvířat či velikosti pozemku (i když ten může být podstatným ukazatelem); takový závěr lze učinit až po zvážení dalších skutečností, zde například pobírání dotací, o nichž žalobce v žalobě hovoří.

Soud má tedy za to, že účel, ke kterému byla dotčená stavba zřízena, nelze subsumovat pod pojem „samozásobitelské hospodaření“. Stavba je tedy umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací, konkrétně s územním plánem pro město Vyškov a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost o vydání dodatečného povolení zamítl (*a contrario* § 129 odst. 3 písm. a/ stavebního zákona).

IV.b)

Žalobce dále tvrdil, že se v daném případě jednalo o stavbu pro zemědělství, kterou lze dle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit i v nezastavěném území.

Dle § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona se nezastavěným územím rozumí pozemky nezahrnuté do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy. Z územního plánu pro město Vyškov jasně vyplývá, že pozemky, na nichž se stavba nachází, spadají do zastavitelné plochy. Z uvedeného je tak zřejmé, že bez ohledu na to, zda je území fakticky zastavěno či nikoli, není nezastavěným územím, neboť se nachází na zastavitelné ploše. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona tak nelze aplikovat.

IV.c)

Žalobce měl také za to, že stavbu díky své konstrukci z lešenářských trubek lze charakterizovat jako stavbu dočasnou nebo „pseudodočasnou“, která nemá trvalý charakter.

Soud však souhlasí se žalovaným, že z pouhé skutečnosti, že stavbu lze demontovat, není možné dovozovat její dočasnost. Stavební zákon totiž stanoví, že

dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání (§ 2 odst. 3, druhá věta, stavebního zákona). V daném případě omezená doba trvání předmětné stavby neplyne ze žádosti o dodatečné stavební povolení ani z ničeho jiného.

IV.d)

Žalobce rovněž namítal, že měl právo jako vlastník pozemky dotčenou stavbou oplotit, než se na nich rozhodne stavět.

Soud souhlasí s tím, že žalobci jistě svědčí právo pozemky oplotit. Může tak činit ovšem pouze v mezích stanovených právním řádem (v daném případě v souladu se stavebním zákonem). Část stavebního zákona věnovaná územnímu plánování přitom musí být vykládána a aplikována s respektem k cílům územního plánování upraveným v § 18 stavebního zákona. Podle odst. 1 citovaného ustanovení je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.

S ohledem na možnou budoucí výstavbu, kterou na daných pozemcích předpokládá územně plánovací dokumentace, není možné povolit takovou stavbu, která by plánované budoucí využití daných pozemků vyloučila nebo značně omezila. Možné omezení využití pozemků by bylo lze v daném případě spatřovat např. ve zvýšených imisích v podobě hmyzu a zápachu v důsledku chovu hospodářských zvířat. Soud tedy uzavírá, že ač je žalobce oprávněn svůj pozemek oplotit, nelze povolit takové oplocení, jehož účel by byl v rozporu s budoucím zájmem na výstavbě a rozvoji předmětného území, tj. v rozporu s územním plánem.

V. Závěr

Soud tak uzavírá, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení

o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2014

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu